

ПРВОМ ОСНОВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

Булевар Николе Тесле 42

11000 Београд

ОДГОВОР НА ТУЖБУ

Предмет: заштита од дискриминације

Вредност спора: 10,000.00 динара

Тужилац: Повереник за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд

Тужени: Модна агенција ProFashion, Баба Вишњина 62, Београд

Поводом тужбе од 09.11.2016, тужиоца Поверенице за заштиту равноправности (Булевар краља Александра 84, Београд), кога заступа тим СПАРТА, тужени модна агенција ProFashion (Баба Вишњина 62, Београд) у складу са чл. 297. Закона о парничном поступку (*Сл.гласник РС бр.72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014*) подноси овај одговор на тужбу којим у целости оспорава тужбени захтев тужиоца због:

- нетачних чињеничних навода и квалификација изнетих у тужби
- формалних недостатака тужбе

Тужилац је поднео тужбу ради утврђивања акта дискриминације према Иванки Филиповић (Булевар ослобођења 10, Ниш) на основу старосног доба, који је према наводима тужиоца извршен објављивањем огласа за посао на порталу „Хит послови“, постављањем услова у погледу година старости и у тужби захтевао забрану даљег вршења дискриминације по основу старосног доба или било ког другог личног својства, обавезивање туженог на понављање кастинга „Вечерње гламурозне хаљине“, уклањање прописаног услова везаног за старосну доб из огласа, објављивање пресуде у дневном листу „Политика“, и накнаду трошкова парничног поступка.

ПРИГОВОР НЕНАДЛЕЖНОСТИ

Тужени предлаже Суду да се огласи ненадлежним на основу чл. 23, ст. 1 тач. 7 Закона о уређењу судова (*Сл. гласник РС, бр. 116/2008, 104/2009, 101/2010, 31/2011 – др. закон*

78/2011 – др. закон 101/2011, 101/2013, 106/2015, 40/2015 – др. закон и 13/2016), који одређује да је у споровима за заштиту од дискриминације и злостављања на раду надлежан виши суд, те да поступајући у складу са чл. 17 Закона о парничном поступку упути списе предмета надлежном Вишем суду у Београду.

Тужени предлаже да Виши суд, након упућивања предмета, узме у обзир следеће

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

1. С обзиром на то да је Повереница за заштиту равноправности на основу чл. 46 ст. 2 добила писмени пристанак Иванке Филиповић да поднесе тужбу, Иванка Филиповић није активно легитимисана страна, како се тврди у параграфу 4 тужбе, имајући у виду да Повереница за заштиту равноправности „не покреће парницу у име и за рачун дискриминисаног лица, већ то чини у своје име и у јавном интересу“ (Невена Петрушић, *Процесни полжај повереника за заштиту равноправности у антидискриминационим прописима*, Правни живот 11, (2012) Београд, 916.). У истом параграфу тужилац тврди да Иванка Филиповић испуњава све остале услове из конкурса осим оног који се тиче година старости, међутим, у погледу неких занимања потребни су строжи критеријуми, као што је на пример однос са јавношћу, с обзиром на то да ће модел бити заштитно лице агенције у наредном периоду, што значи да послодавац има дискреционо право да одлучи профил ког кандидата је најбољи, без обзира на формално исте услове стручне квалификације, као што је дошло до изражаја у пресуди Врховног касационог суда Рев2. 537/2012 од 27.06.2012. године.

2. У име агенције ProFashion, директорка Миона Лукић, као законски заступник, одговарајући већ следећег дана на имејл Иванке Филиповић, показала је да се свака пријава заинтересованих лица узима за озбиљну.

3. Тужилац предметну ситуацију апстрахује на ниво свих жена, наводећи у параграфу 5 да пословање агенције у складу са захтевима тржишта и професионалне делатности доводи до стварања одређене слике о „просечној жени“, чиме врши неоправдану генерализацију, која не сме да буде основ борбе против дискриминације. Тужилац у параграфу 15 предметни случај подводи под чл. 7 Закона о забрани дискриминације, који одређује да посредна дискриминација постоји ако се лице због свог личног својства ставља у неповољнији положај актом, радњом или пропуштањем које је привидно засновано на начелу једнакости и забране дискриминације. Иако се

поступање према Иванки Филиповић заснива на њеном личном својству, оно се не може сматрати дискриминаторним, јер Закон о забрани дискриминације (*Сл.гласник РС бр. 22/2009*), трећи став чл. 16 и Закон о раду (*Сл.гласник РС, бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014*), чл. 22, неједнако поступање, искључење или давање првенства у односу на одређени посао, када је природа посла таква или се посао обавља у таквим условима да карактеристике повезане са неким основом који би се иначе сматрао дискриминаторним, а у том случају представљају стварни и одлучујући услов за његово обављање, не сматрају дискриминацијом. Неспорно је да је било неједнаког поступања, али је у природи моделинга прављење категорија, па су тако познате: категорија модела за едиторијале, за модне часописе, за писту, комерцијалних модела, модела за штампана издања, гламур модела, промо модела, модела за каталоге, *petite* модела, фитнес модела, модела који немају матичну агенцију, модела који су специјализовани за рекламирање ствари намењених одређеним деловима тела, *plus size* модела, модела у области визуелних уметности, *pin-up* модела, алтернативних модела и старијих модела, као што се може видети на престижним сајтовима (<http://modelmentors.com/types-of-modeling/>). За обавање посла модела у оквиру свих наведених категорија модна индустрија, као стварни и одлучујући услов поставља различите спецификације, између осталог и године старости. Оне су од пресудног значаја код модела који су ангажовани у изради каталога за модне часописе и гламур модела. Ставови тужиоца који су повезани са изградом каталога за пословну гардеробу у Немачкој 2011. године не могу да се примене на предметни случај, с обзиром на то да су захтеви који се траже за категорију модела за каталоге, којој на основу навода тужиоца припада Иванка Филиповић, дијаметрално различити од оних које морају да испуне модели за израду едиторијала у модним часописима и гламур модели. Осим тога, године старости су критеријум разликовања комерцијалног модела и модела за високу моду, за које је доња граница 15, а горња 25 година (<http://work.chron.com/commercial-models-vs-fashion-models-14630.html>). Да искуство које се ствара различитим ангажманима није пресудно за одређене категорије модела говори и чињеница да сваку категорију одликују различити услови, између осталог и они који се односе на старосну доб, па тако модели преко 30 година спадају у категорију старијих модела и стога се потрага за моделом млађе старосне доби не може сматрати дискриминацијом. Начин на који се у тужби приступа у параграфу 6 тумачењу услова који је постављен у огласу за посао, неоснован је јер његовим навођењем као акта којим је извршена дискриминација по основу старосног доба,

тужилац пренебрегава чињеницу да је Иванки Филиповић у одговору на имејл којим се обратила агенцији ради запослења објашњено зашто њена пријава не може бити узета у разматрање. Зато је као особа која се дуго бави овим послом, посебно имајући у виду њене претходне ангажмане које је добила на основу моделинг категорије којој припада, морала знати да је посао снимање едиторијала „Вечерње гламурозне хаљине“ намењено другој категорији модела. Изјава Иванке Филиповић да сматра да и даље лепо изгледа, воли изласке и лепу гардеробу и да са својом кћерком често размењује одећу, што се наводи у параграфу 6, не представља објективне критеријуме које морају испунити модели наведених категорија, а који се односе на висину и друге њихове мере које агенција може да процени на основу фотографија тела и година старости, због чега их је агенција ProFashion и поставила у огласу за посао.

4. Тиме што је тек након месец дана од спорног догађаја Иванка Филиповић поднела притужбу Повереници за заштиту равноправности, доводи се у питање њена заинтересваност и хитност запослења, посебно из разлога што је Иванка Филиповић већ у радном односу. У складу са горенаведеним, околност да је Иванка Филиповић чекала месец дана пре него што се обратила Повереници за заштиту равноправности, указује да је њено обраћање мотивисано разлозима друге природе, што разлоге за подношење притужбе чини упитним. Осим тога, не може се пронаћи повезаност претходних негативних искустава Иванке Филиповић са другим послодавцима, како се наводи у Притужби, јер модна агенција ProFashion одговара само за последице својих професионалних избора, што се мора применити и на лица која траже запослење, јер се модели не могу сврставати у другу категорију од оне којој припадају само на основу њиховог личног избора.

ДОКАЗ: Штампана копија Притужбе Иванке Филиповић од 20.10.2016.

5. Агенција подржава политику активног старења, која је усвојена на међународноправном плану, што показује и структура њених заослених (фотограф старосне доби од 52 године и маркетинг менаџерка старосне доби од 48 година), чиме доказује да, супротно наводима тужиоца стварна пракса запошљавања не одговара његовим изјавама. Повереница је већ донела мишљење бр. 07-00-485/2014-02 од 12.6.2015. године у коме је у обзир узет и ранији одабир кандидата у поступку запошљавања, а не само искуство једног лица.

6. Сврставање Кејт Мос и Иванке Филиповић у исту класу модела од стране тужиоца је неосновано из разлога што је појављивање четрдесетогодишње Кејт Мос на насловној страни *Vogue*-а 2014. године, на шта се тужилац позива у параграфу 13, резултат њихове вишегодишње сарадње, а повод расписивања огласа на порталу „Хит послови“ је стварање базе модела до 28 година који тек треба да буду ангажовани ради снимања „Вечерњих гламурозних хаљина“ и пропратних рекламних материјала уз едиторијал. Такође, не може се направити аналогија између тог случаја и предметног спора, имајући у виду да часопис *Vogue* ангажује светски познате личности, водећи се критеријумом њиховог друштвеног утицаја, па због тога често и нису из света моделинга. Насупрот томе, модна агенција ProFashion организује кастинг за избор модела чије ће прво задужење бити снимање едиторијала „Вечерње гламурозне хаљине“.

У бази агенције ProFashion заступљене су различите старосне категорије. На сајту агенције, у оквиру рубрике МОДЕЛИ, може се видети да су у структури запослених присутна лица различитих старосних доби, што потврђује постојање поткатегија дечаца/девојчице, младићи/девојке, мушкарци/жене. Такође, профил мушког модела старосне доби од 43 године на сајту модне агенције ProFashion на још једном нивоу побија квалификовање стварне праксе запошљавања агенције дискриминаторном од стране тужиоца. Стварни и одлучујући услови за бављење послом модела, којима припадају године старости, увек су доступни јавности на сајту агенције, те уколико наручиоци посла траже модела који припада одређеној старосној категорији, непоштовање тог захтева би значајно нарушило углед агенције, а постојање легитимног интереса лица која траже запослење не може да буде изнад легитимних пословних интереса послодаваца. Наручиоци посла у сваком случају знају старост ангажованих модела зато што је агенција, у складу са устаљеном пословном праксом, дужна да све личне податке модела објави на својој интернет страници.

7. Послодавац има дискреционо овлашћење да пропише опште и посебне услове за заснивање радног односа, а дискриминација приликом одређивања истих може да буде присутна само ако одређени услови нису неопходни за успешно обављање посла, тј. ако то не захтевају разлози професионалне нужности. Његово наличие представља одговорност агенције наручиоцима посла за избор одређеног лица за обављање посла (*culpa in eligendo*). Пресудом Окружног суда у Ваљеву, Гж. 149/05 од 06.06.2005. године потврђено је да се дискреционо право послодавца не заснива само на условима

конкурса, већ и његовим пословним интересима, који се у случају агенције ProFashion остварују испуњењем интереса наручиоца посла, креатора и модних кућа, кроз одличан пласман њихових производа, што је и исказано у Изјашњењу.

8. Не може се наћи разлог за исказивање субјективних мишљења, на којима тужилац заснива своје тврдње у параграфу 6, о томе шта он сматра атрактивним и маркетиншки промишљеним потезима, с обзиром на то да је директорка агенције Миона Лукић имала искуства и као модел, а већ осам година успешно води агенцију ProFashion, те свакако боље познаје принципе успешног рекламирања и зато, на основу свог искуства, може да тврди да млађе девојке могу боље да одговоре захтевима конкретног посла.

9. Након детаљне анализе тржишта, агенција ProFashion је дошла до закључка да ће за финални производ ове кампање циљна група бити млађе жене, као што је истакнуто у Изјашњењу. Извршена је сегментација тржишта и у складу са добијеним подацима дошло се до закључка да би било економски неоправдано да се изврши било која друга кампања осим оне која ће производ највише приближити циљној групи. Агенција овим не утиче на слободан избор потрошача, али је циљ да се купац идентификује са оним што производ представља.

ДОКАЗ: Штампана копија Изјашњења модне агенције ProFashion на допис бр. 07-00-998/2016-06

Сведочење директорке модне агенције ProFashion, Мионе Лукић

10. Вредновање да ли је Иванка Филиповић квалификована за посао који нуди модна агенција мора се вршити у складу са захтевима конкретног посла. Тужилац је покушао да занемари рационално засновано објашњење агенције, а то је тражење заштитног лица агенције чији ће први посао да буде снимање едиторијала „Вечерње гламурозне хаљине“, што је још једном потврђено у Изјашњењу чији садржај није повредио достојанство Иванке Филиповић, већ указао на легитиман интерес у погледу економске успешности агенције.

11. Неосновано је позивање тужиоца на Лисабонски споразум у параграфу 14, с обзиром на то да судови на територији Републике Србије не могу да примењују прописе који нису прошли поступак ратификације и самим тим нису инкорпорисани у позитивно право наше државе. Не спорећи потребу за хармонизацијом правног система у поступку придруживања Европској Унији, тужени указује на неопходност узимања у

обзир свих релевантних правних прописа, а посебно Директиве 2000/78 (OJ L 303, 2.12.2000, р. 16–22) која установљава општи оквир за поступање у запошљавању и приликом рада. У чл 6 Директиве оправдава се разлика у третману на основу година старости, ако су оне објективне и разумно оправдане легитимном циљем, укључујући легитимну политику запошљавања, тржиште рада и циљеве усавршавања поводом одређеног позива, и ако су средства за постизање тог циља оправдана и неопходна. Они могу да укључују и постављање специјалних услова приступа запослењу у које спада установљавање минималних и максималних година као услова за рад.

12. Осим тога Повереница за заштиту равноправности је 2013. године донела мишљење дел. бр. 07-00-82/2013-02 у складу са чл. 35 ст. 4 и чл. 37 ст. 2 Закона о забрани дискриминације, потврђујући оправданост постављања услова у погледу старости на конкурс „Потрага за способнима“ који је расписала градска општина Врачар. Неспорно је да је модна агенција ProFashion, поред осталих услова, прописала и да модели буду старосне доби до 28 година. Међутим, да би се утврдило да ли је прописивањем горње старосне границе за заснивање радног односа са модном агенцијом дошло до повреде начела једнаких права и обавеза, потребно је испитати да ли искључивање кандидата који су старији од 28 година и потенцијално заинтересовани за учествовање на кастиingu, попут Иванке Филиповић, представља дискриминацију. Тужилац није узео у обзир постојање објективног и разумног оправдања да се особама старијим од 28 година ускрати конкретан посао. Не може се оспорити право агенције да организује своје пословање, и да као сваки послодавац на тржишту у оквиру законских овлашћења и правила професионалне делатности прописује услове које треба да испуне потенцијални запослени. У пословном свету, а нарочито у индустрији у којој су промене видљиве на сезонском нивоу, морају се поштовати строги професионални критеријуми за избор запослених у циљу одржавања конкурентности. Сагледавајући изнето, тужени предлаже да Суд потврди допуштеност и оправданост циљева које агенција ProFashion жели да постигне на тржишту. Иако агенција уважава формалну једнакост свих особа, то не значи да постоји и фактичка равноправност, посебно имајући у виду потребу да се уваже специфичности у области неких делатности, нарочито моделинга, који захтева да модели приликом појединих ангажмана буду одређене старосне доби.

13. Да неједнако поступање агенције према Иванки Филиповић не може бити сматрано дискриминацијом, тужени указује на то да се његов легитиман циљ могао постићи само

прописаним мерама (услови у конкурс), односно да постоји сразмера између њих и циља који се њиме остварује. Предузете мере су у узрочној вези са стварним и одлучујућим условима за обављање посла модела, с обзиром на то да оправдавајући услови не морају да се односе само на здравље (Пресуда Европског суда правде у случају *Wolf v Stadt Frankfurt am Main C-229/08 од 12.01.2010.*), безбедност (Пресуда Европског суда правде у случају *Reinhard Prigge and Others v Deutsche Lufthansa AG C-447/09 13.09.2011.*) већ и на аутентичност, која у овом предмету директно утиче на перформансе модела. Такав став је изражен и у радовима стручњака из ове области, где се потврђује да неће постојати дискриминација у случају разлике у третману који постоји због природе одређених радних задатака или контекста у којем се они извршавају (Амра Мухотић, *Старосна дискриминација*, Страни правни живот, Београд, 2/2015, стр. 302.). Овај став се може применити на предметни случај с обзиром на то да је циљна група којој су намењене хаљине из едиторијала млађе жене.

14. Такође, не види се разлог позивања тужиоца на чл. 23 Закона о забрани дискриминације у параграфу 16, с обзиром на то да он у ст. 2 говори о праву старијих људи на једнак приступ и заштиту од занемаривања и узнемиравања у коришћењу здравствених и других јавних услуга. Некозистентност тужиоца се огледа у томе што читав тужбени захтев заснива на неједнаком поступању агенције према Иванки Филиповић у поступку запошљавања, што позивање на овај члан чини беспредметним. Осим тога, у статистичким извештајима Института за социолошка истраживања старијим лицима се редовно сматрају лица старија од 60 година, док се старијим радницима у актима Европске Уније сматрају лица старосне доби 50–64 године (Амра Мухотић, стр. 299.). Тужилац погрешно тумачи речи директорке модне агенције Мионе Лукић из Изјашњења, с обзиром на то да се поштовање према Иванки Филиповић и њеним годинама не односи на године старости, него на године стажа у модној индустрији, а неосновано је и стављање Иванке Филиповић у категорију старијих радника, уколико се у обзир узму горе поменути подаци. И Национална стратегија о старењу из 2006. године у делу 5. који се односи на прилагођавање тржишта рада социјалним и економским последицама старења становништва, поставља само два циља, а године старости Иванке Филиповић не спадају у старосну доб субјеката прописану овим актом.

ДОКАЗ: *Штампана копија Изјашњења модне агенције ProFashion*

15. Тужени истиче да, иако се тужилац у параграфу 15 позива на чл. 7 Закона о забрани дискриминације, посредна дискриминација може бити извршена ако се лице или група лица, због његовог односно њиховог личног својства, ставља у неповољнији положај актом, радњом или пропуштањем које је привидно засновано на начелу једнакости и забране дискриминације, осим ако је то оправдано законитим циљем, а средства за постизање тог циља су примерена и нужна. Тужилац није доказао да је било неједнаког поступања, јер није доказао са којом би се особом која је у сличној ситуацији поступало другачије, а да је једина разлика између њих правно заштићена основа која је у узрочној вези са неповољним поступањем. Осим тога, посредна дискриминација се не односи на различито поступање, већ се усредсређује на различите последице, које у овом случају нису наступиле зато што није било посредне дискриминације. Становиште тужиоца у параграфу 5 да је било јасно непријатељски настројеног одговора не може бити аргумент који доказује да је извршена дискриминација, јер суд може да узме у обзир само законске одредбе, које агенција није прекршила, а не субјективна схватања једне или друге стране у спору. Тужени се оштро противи наводима тужиоца да је у одговору директорке агенције Мионе Лукић на имејл Иванке Филиповић било присутно нељудско понашање које је повредило њено достојанство, како се тврди у истом параграфу. Наиме, да би било присутно понижавајуће поступање, акт дискриминатора мора да буде супротан императивним прописима, које агенција није прекршила, а како прописује чл 12 Закона о забрани дискриминације повреда достојанства постоји само ако је присутно узнемиравајуће и понижавајуће поступање, а нарочито ако се тиме ствара страх или непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење. Да би радња могла да се квалификује као узнемиравајуће и понижавајуће поступање, она треба да буде испољена као говор мржње, изражавање идеја, информација и мишљења, усмено или писмено, изричито или конклюдентним радњама, што агенција никада није учинила.

Како је агенција у свему поступала у складу са Законом о раду, и да поштује одредбе које се односе на обавезе послодавца из чл. 16, као и да није прекршила правило из чл. 20 тач. 1 у погледу услова за запошљавање и избор кандидата за обављање одређеног посла, агенција очекује да се у истој мери поштује њено право као послодавца да на основу легитимних критеријума изабере лица са којима ће потписати уговор о раду у циљу постизања максималне ефикасности. Из тог разлога је неоправдан тужбени захтев који се односи на понављање кастинга „Вечерње гамурозне хаљине“. Тужилац је

неосновано навео у параграфу 6 да је агенција имала дужност да Иванки Филиповић понуди неки други вид сарадње. У предметном случају Иванка Филиповић није испуњавала услове, које је агенција поставила у складу са својим дискреционим правом, да на основу услова који су у границама закона запосли лице за које сматра да је најподобније за посао снимања едиторијала „Вечерње гламурозне хаљине“.

16. Не може се оправдати позивање тужиоца у параграфу 11 на Препоруку мера за заштиту равноправности коју је Повереница поднела Националној служби за запошљавање, јер се она не може односити на предметни случај, с обзиром на то да потенцијални кандидати за заснивање радног односа са агенцијом нису бирани преко Националне службе за запошљавање. Осим што радни ангажмани представљају вид радног односа, сходна примена на предметни случај је немогућа из разлога што до закључивања уговора о раду није дошло.

17. Тужилац противречи самом себи у параграфу 7 тврдећи да постоји устаљена матрица дискриминаторног понашања, што је у контрадикторности са навођењем профила четрдесетогодишњег модела који је доступан на сајту агенције. Осим тога, за постојање матрице понашања потребан је проток дужег временског периода, а модна агенција је тек ове године у област свог пословања увела и сектор МОДЕЛИНГ, што је повод организовања кастинга на основу којег се ствара база манекена и фотомодела.

ДОКАЗ: Оглас за посао на порталу „Хит послови“

18. Позивањем на чл. 60 Устава Републике Србије (*Сл. гласник РС, бр. 98/2006*) дошло је до погрешног тумачења материјалних одредаба, које се односе на заштиту жена, омладине и инвалида, јер се чл. 22 Закона о раду који ближе одређује уставни принцип односи на афирмативне мере које пружају заштиту следећим угроженим категоријама – особе са инвалидитетом, жене за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, посебне неге детета, као и одредбе које се односе на посебна права родитеља, усвојитеља, старатеља и хранитеља. Осим тога, чл. 22 овог Закона се примењује на одредбе закона, општег акта и уговора о раду, а читава тужба Поверенице за заштиту равноправности се заснива на наводном акту дискриминације приликом постављања старосног услова у огласу за посао.

Иако је Међународни пакт о грађанским и политичким правима један од међународних аката који јемче једнакост свих пред законом и забрањује дискриминацију, материја

овог Пакта не уређује права радника, већ грађанска и политичка права грађана држава потписница.

19. Агенција дели забринутост са Повереницом за заштиту равноправности поводом статистичких података наведених у параграфу 12 који се односе на проценат запослених изнад 45 година, али такође истиче да се у обзир морају узети и други стратешки документи, од којих се посебно наводи Национална стратегија за младе за период 2015–2025, која у оквиру циљева, између осталих, поставља запошљивост и запосленост младих жена и мушкараца. Према подацима за 2013. годину на нивоу Европске Уније незапосленост младих узраста 15–24 године је износила 23,4%, док је у августу 2014. године у Републици Србији она износила 41,7% за младе узраста 15–24 године, односно 33,27% за младе узраста 15–30 година. Стопа дугорочне незапослености посебно погађа жене старосне доби од 28 година. Агенција послује у складу са стратешким циљевима усвојеним овом Стратегијом, од којих су неки постојање активних мера запошљавања младих, развијање мера запошљавања и смањења дискриминације младих жена на тржишту рада у сарадњи са приватним сектором и подржавање развоја примене и промоције активности које подстичу запошљивост и запосленост младих. Да је таква политика запошљавања пожељна потврдио је Европски суд правде у случају *Domnica Petersen v Berufungsausschuss für Zahnärzte für den Bezirk Westfalen-Lippe C-341/08 од 12.01.2010*, у коме је легитимним сматрано обезбеђивање равноправног положаја између генерација и стварање могућности за запошљавање младих зубара. Суд у Луксембургу је и у другим одлукама показао да разлози професионалне нужности нису једини који оправдавају разликовање радника, с обзиром на њихову животну доб, већ и унапређење могућности младих радника за запослење, стварање услова за делотворно запошљавање радника, правичнија међугенерациска расподела могућности за запослење, обезбеђивање различитих генерација у радној средини (Амра Мухотић, стр. 302.).

20. Иако је Европски суд правде у случају *Vital Perez Judgment 13.11.2014*, EUECJ C-416/13, на који се позива Повереница за заштиту равноправности, пресудио у корист тужиоца, није оспорио потребу за установљавање одређених година старости као стварног и одлучујућег услова за обављање одређеног посла. То је потврђено у пресуди Европског суда правде у случају *Wolf v Stadt Frankfurt am Main (C-229/08 од 12.01.2010.)*, када су у питању биле исте године живота, а Суд је оправдао поступке

туженог јер је доказано да су године старости у узрочној вези са оперативним перформансама.

21. Чак и ако би се пошло од претпоставке да Иванка Филиповић може да успешно учествује у стварању едиторијала „Вечерње гламурозне хаљине“, агенција је објавила оглас са циљем да ангажује нова лица и да их припреми за каријеру у области моделинга. Супротно наводима тужиоца у параграфу 15, који посао модела сматра занатом, тужени истиче да је посао модела озбиљна професија која захтева дугорочно и обимно улагање финансијских и људских ресурса. Не може се разумно очекивати од модне агенције да своју базу модела формира од старијих лица будући да агенција жели да утиче на развој модела за своје пословне потребе.

Спорни оглас није оглас за обављање само једног пројекта већ ради ангажовања и развоја нових модних талената.

Тужилац није учинио вероватним да је тужени извршио акт дискриминације, сходно одредби чл. 45 ст. 2 Закона о забрани дискриминације.

На основу свега наведеног, тужени предлаже да суд донесе

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈА СЕ у целости тужбени захтев тужиоца, Поверенице за заштиту равноправности (Булевар краља Александра 84, Београд), чији је заступник тим Спарта као неоснован.

2. ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом надокнади трошкове поступка у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

У Београду, 28.11.2016.

Тим МИЛЕТ

Списак коришћене литературе:

1. *Domnica Petersen v Berufungsausschuss für Zahnärzte für den Bezirk Westfalen-Lippe C-341/08 од 12.01.2010*
2. *Reinhard Prigge and Others v Deutsche Lufthansa AG C-447/09 13.09.2011.*
3. Sarah McDowd, Types of Modeling – Modeling Industry Genres and Categories
<http://modelmentors.com/types-of-modeling/>
4. Shailynn Krow, Commercial Models vs. Fashion Models
<http://work.chron.com/commercial-models-vs-fashion-models-14630.html>
5. *Vital Perez Judgment 13.11.2014, EUECJ C-416/13*
6. *Wolf v Stadt Frankfurt am Main C-229/08 од 12.01.2010*
7. Амра Мухотић, *Старосна дискриминација*, Страни правни живот, Београд, 2/2015
8. Директива 2000/78, *OJ L 303, 2.12.2000*
9. Закон о забрани дискриминације, *Сл.гласник РС бр. 22/2009*
10. Закон о парничном поступку, *Сл.гласник РС бр.72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014*
11. Закон о раду, *Сл.гласник РС, бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014*
12. Закон о уређењу судова, *Сл. гласник РС, бр. 116/2008, 104/2009, 101/2010, 31/2011 – др. закон 78/2011 – др. закон 101/2011, 101/2013, 106/2015, 40/2015 – др. закон и 13/2016*
13. Мишљење Поверенице за заштиту равноправности бр. 07-00-485/2014-02 од 12.6.2015.
14. Мишљење Поверенице за заштиту равноправности бр. 07-00-82/2013-02
15. Невена Петрушић, *Процесни полжај повереника за заштиту равноправности у антидискриминационим прописима*, Правни живот 11, 2012, Београд
16. Пресуда Врховног касационог суда Рев2. 537/2012 од 27.06.2012.
17. Пресуда Окружног суда у Ваљеву, Гж. 149/05 од 06.06.2005.
18. Устава Републике Србије, *Сл. гласник РС, бр. 98/2006*